

2024.03.25.

Ha azt hiszed, hogy ez a történet olyan lesz, mint a többi, jobb, ha becsukod a könyvet,
és visszateszed a polcra. Ha azonban mégis úgy döntesz, hogy tovább olvasol, azt hiszem, egy
bemutakozással kellene kezdenem. Frank vagyok, 57ötvenhét éves, és mire te ezt olvasod,
gyakorlatilag halott.

Na jó, jobb lesz az elején kezdeni, bár ez nem változtat a tényen, hogy az életem a
végéhez közeledik. Most leállhatnék panaszkodni, hogy nem ezt érdemlem, miért pont én, és
hasonlók. Harminckét év rendőrségi munka, rengeteg megoldott bűntény és több leültetett
gyilkos után, jogosan merül fel bárkiben a gondolat, hogy miért pont az én tudómban növekszik
egy operálhatatlan, agresszív tumor, ami lassan teljesen elemészt.² Hogy is mondjam? Nincs
családom, nincsenek gyerekeim, egyedül vagyok, és csak a munkámnak élek, ja, és el ne
felejtsem, napi harminc szál cigarettát szívok már negyven éve. Tudom-tudom, a cigaretta
dobozára rá van írva, hogy halált okoz, de amíg nem veled történik, addig ez nem számít. Most
egyesek majd azt mondják, Frank megérdemelte, felelőtlen volt, nem vigyázott magára, lehetett
volna több esze is. Igen, ebben egyet-értünk, elbasztam, és kurvára meg fogok halni.

Ennyit a felelősség kérdéséről, ezt a témát lezártam egy időre, mert sokkal fontosabb
dolgom van. Nem véletlenül kezdtem el írni, de talán jobb, ha ezt is elmagyarázom. Amikor az
apró vérfoltok, amik a szokásos reggeli köhögés után befestették a zsebkendőmet, elkezdtek
zavarni, elmentem az orvoshoz. Leírhatnám, milyen volt a rengeteg vizsgálat, az orvosok arca,
amikor fojtott hangon az ágy végénélben beszéltek rólam, mintha az ágykeret jelentette határ,

[PC1] megjegyzést írt: Egy ilyen megjegyzéssel fel lehet keltetni az olvasó kíváncsiságát, mert aki a mondatot olvassa, magában rögtön azt kérdezi: „Miért nem olyan?” Viszont ez a kijelentés elvárást is teremt, hogy a történet valóban legyen más, mint a korábbi olvasmányok, nyújtson valami újdonságot, valami szokatlant, és ennek meg kell felelni, ezért érdemes óvatosnak lenni ezzel a típusa indítással.

[PC2] megjegyzést írt: Ebben a bekezdésben összekeveredik két dolog: alapvetően Frank beszél, mint narrátor, ahogy a későbbiekben is, az első mondat viszont ellentmond annak a felállásnak, hogy ő a jelenben a pszichológusa tanácsára épp naplót ír. Mivel az első mondatban ehhez képest egy kiadott, polcrol levehető könyvről van szó, vagyis az egy Franktól különböző szerző megszólalásának hangzik.

[PC3] megjegyzést írt: Ez olyasmi, aminek olvastán az ember felkapja a fejét. És egyelőre úgy tűnik, ez a pár mondattal korábban ígért csavar, viszont olyan történetek, ahol az elbeszélő a halálán van (vagy akár már meg is halt, és úgy mesél), szép számmal akadnak.

[PC4] megjegyzést írt: Nem passzol össze a mondat két fele, logikai kapcsolatot sejtet ott, ahol nincs.

[PC5] megjegyzést írt: Ez jó utalás arra, hogy várható más téma is Frank betegsége mellett.

[PC6] megjegyzést írt: Ez ráerősít az eddigi nemtörődöm hangnemre, viszont itt már kissé talán túlzásba viszi a szereplő ezt a fajta lazaságot, azzal a megfogalmazással, hogy csak zavarni kezdte a tünet, és azt is pusztán bizonyos idő eltelte után.

a pöttyös pizsamás férfi és a fehér köpenyes orvosok között, láthatatlanná tette volna őket.

Leírhatnám az együttérző szavakat, a vállveregetést és a biztató terveket, de megkíméllek ettől,

mert sokkal fontosabb dolgunk van. Mindössze néhány szóban foglalnám össze a történeteket:

karzinóma, áttét, inoperabilis, palliatív, kemó, bakancslista, a faszomba.

Miután a testület megtudta, hogy gyógyíthatatlan beteg vagyok, mindenki az együttérzéséről biztosított. Felajánlották a segítségüket, „Bármire szükséged van, csak szólj!”.

és szomorúan mosolyogtak, akárhányszor ~~csak~~ megláttak. Amire azonban szükségem lett volna az az, hogy nyugodtan folytathassam a munkámat. Csakhogy, mint kiderült ez nem lehetséges.

Rövid úton betegállományba kerültem, és innen egyenes út vezetett a korai nyugdíjig. Nem panaszkodom, jó adag félretett pénzem van a bankszámlámon, és a nyugdíjam is jobb annál, mint amire számítottam. Nincs az a szájbatekert infláció, ami eléggé meg tudná drágítani számomra a whiskyt, ez alatt a rövid idő alatt, ami még hátravan. Ha ehhez hozzávesszük a kitüntetéssel járó jutalmat, egészen szép ~~9-12~~kilenc-tizenkét hónap vár rám.

A rendőrségi nyugdíjban az a jó, már persze leszámítva az összeget, hogy a rendőrség további támogatást biztosít saját veteránjainak. A mindent eldöntő, végzetes diagnózis után úgy gondolták, depresszió fenyeget. Mintha nem ismernének eléggé.

– Hé, faszikáim, nekem ilyen az arcom, azért nem vihogok folyton, mert nincs min vihogni!

[PC7] megjegyzést írt: Ez jó kép. Könnyű beleképzelni magunkat Frank helyébe. És jó a kontraszt a pöttyös pizsama és a fehér köpenyek, valamint a pöttyös pizsama és a komor szituáció között.

[PC8] megjegyzést írt: Azért húztam ki, mert ez E/1-ben szerepelt a bekezdés első mondatában; sok lenne még egyszer megismételni.
(Kivéve, ha nem egy általános értelenben vett „te” az, akihez Frank a naplóban beszél, hanem konkrét személy, akitől valamiféle cselekvést, reakciót vár. De az történet indítása azt jelzi, hogy nem így van.)

[PC9] megjegyzést írt: Ez jó mondat. Súlyos információk szerepelnek benne, mégis jelen van az elbeszélő humora is.

formázott: Behúzás: Első sor: 1,25 cm, Sorköz: Többszörös 2,5 s.

Bocsánat! Ez kikíváncozott. Szóval a parancsnoknak az a remek ötlete támadt, hogy látogassam meg a pszichológusunkat. A pszichológusunk egy srác, és ezt a szót szándékosan használom. Az egyetemet alig végezte el, és veterán rendőröknek próbál meg segíteni, hogy feldolgozzák egy gyanúsított megölését, egy halott gyermek látványát, vagy egy sorozatgyilkos tombolását egy négytagú család meghitt és békés otthonában. Tankönyvből. És a barátságos doktor úr azzal fejezi ki a csapathoz tartozás bajtársias érzését, hogy mindenkit csuklóból tegez.

Na, ennek a remek fiatal lángelmének az a csodálatos ötlete támadt, hogy beszélgessek a problémámról a családtagjaimmal. Szóval vettem egy macskát. Macskának hívom.

[PC10] megjegyzést írt: Az iratokból nem kellene tudnia, hogy egyedül él?

Macska igazán jó hallgatóság, leszarja a világot, neki az a fontos, hogy legyen mit ennie, és legyen, aki megvakarja a fülét. Amúgy visszatükröződik rajta a világ közönye. Azt azért remélem, hogy nem rágja le az arcomat, ha meghaltam. Mondjuk, legalább Macska nem játssza meg, hogy érdeklém, és ezt becsülöm. Nincs a szemében sajnálat, ha-csak nem az a fajta felsőbbrendű „leszarlak téged-is, és leszárom a világot is”-fajta lesajnálás. Na igen, a pszichológus véleménye szerint Macska nem alkalmas arra a célra, amiért nekem szükségem lenne rá. Szegény fiú, ha tudná, milyen arcot vág a macska, amikor erről mesélek neki, biztosan megsértődne. Egy szó, mint száz, azt a tanácsot kaptam, hogy vezessek naplót, és írjam ki magamból a frusztrációt, hogy legyen erőm megvívni egy megnyerhetetlen csatát a saját testem vadhajtásai ellen.

[PC11] megjegyzést írt: Érdekes, hogy vesz egy háziállatot. Mintha - ha nem is tudatosan - hosszabb távra tervezne annál, amit az orvosok ígértek. Megjelenhet benne a társaság iránti igény, de egyfajta élni akarás is. Később lesz jelentősége a macskának, a hozzá való viszonyának; annak, hogy az ő további sorsát is el kellene rendeznie?

Azonban tanult emberek tanácsát szokás megfogadni, szóval tessék: naplót írok. Sajnos a frusztrációim nem abból fakad, hogy meg fogok halni. Jó, nem kell mindjárt forgatnod a

szemedet, a tökömnek sincs kedve feldobni a talpát. Túl sok-féle whiskyt nem kóstoltam még, és rengeteg mindent szeretnék csinálni, amiből már nem lesz semmi. ~~Mégis van~~ Viszont volna itt valami, ami miatt már a diagnózis előtt sem éreztem jól magamat, és ennek nem a belsőmben kérlelhetetlenül növekvő tumor volt az oka, hanem a Callahan-ügy. Legalább annyira rejtélyes, mint egy tumor, és annyira megdöbbentő is. Meglepetés: ahogy az én tumoros történetem végén lesz majd, úgy a Callahan-ügy elején is van egy hulla. Ezek után már csak egyet kell kívánnom: én se szenvedjek majd sokkal többet, mint Victor Callahan.

[PC12] megjegyzést írt: Ez jó horog a rejtélytel kapcsolatban.

Most azt kérdezed magadtól, miért ~~foglalkozom~~ hőszakodom elő ezzel? Mi értelme így, az életem végén a munkámmal és az utolsó, mindenki szerint példásan megoldott ügyemmel foglalkozni? Hát igen, tudod nekem a munka az életem; az ügyeim, a hírnevem és az igazság keresése, én ez vagyok. Szentimentális lennék? Lehet. De tudod mit? Leszarom. Haldoklom, és szerintem ez így rendben van. Én szoltam az elején, hogy ez nem egy hagyományos történet.

[PC13] megjegyzést írt: Ha azért tartja nem hagyományosnak, mert haldoklik, és ebből a nézőpontból mesél, az nem állja meg annyira a helyét. Ha viszont a „nem hagyományos történet” magában foglal majd egy szálát azzal kapcsolatban, hogy ezt a sorsot rendben lévőnek gondolja, az már szokatlanabb, és akár egyszerű belenyugvásról van szó, akár valami többről, adhat hozzá plusz réteget.

De miért is zavar ennyire ez az eset? Olvasd el, és dönts el magad, hogy minden rendben van-e!

Röviden összefoglalva, 2019. augusztus 14-én, szerdán éjszaka meggyilkolták a Callahan eCompany tulajdonosát, Victor Callahant. A gyilkosságra egy jachton került sor, és a gyanúsítottak köre mindössze öt főre korlátozódott. Én voltam a szerencsés ügyeletes nyomozó, és a társammal ketten végeztük a nyomozás legnagyobb részét. Évekkel később az összegyűlt információkat átadtam az ügyészségnek, és miközben ezeket a sorokat írom, és megállíthatatlanul robogok az elkerülhetetlen vég felé, a bíróság elkezdte a fő gyanúsított

[PC14] megjegyzést írt: Ez is figyelemfelkeltő. Szövevényes ügyről lehet szó, ha ennyire elhúzódott a nyomozás.

tárgyalását. A Callahan eCompany örökösei tisztas jutalomban részesítettek, a polgármester kitüntetett, és a New York Times pedig a harmadik oldalon számolt be az esetről. Érdekes, megjegyzés: a gyilkosságról a címlapon írtak.

Szóval a nyomozás után minden haladt szépen a maga medrében egészen addig, amíg a sors egy esős keddi reggelen vérfoltokat nem festett a mosdókagyló hófehér porcelánjára. Azon a napon kezdett el motoszkálni bennem a gondolat, hogy valami nem stimmel. Sem velem, sem pedig az ügygel. Azóta ez az érzés csak erősödött, és így, hogy egy éven belül meghalok, úgy érzem, le kell írnom mindent, amit csak tudok. Ha esetleg bárkiben kétség merülne fel az ügy tisztaságát illetően, és nyugodtan hidd el, ebben az ügyben van szarkavarás rendesen, az elolvashatja, amit tudok, és eldöntheti, a jó ember ül-e a vádlottak padján.

Szóval, dőlj hátra, és élvezd az utazást a nyomozati anyagok mesés világába! Először, azt hiszem, elmesélem neked magát a bűntényt, úgy, ahogyan akkor, augusztus 14-én este megesett. Egy elegáns, privát vacsorára látogatunk el, amihez én személy szerint egy jó boubont ajánlanék, mondjuk Woodfordot, kellemesen bársonyos íz, a keserű pirula előtt.

2019. augusztus 14. 22:30

Hogy-hogyan is kezdődött az egész? Arra az estére életem végéig emlékezni fogok. Ennek most drámaian kellene hangzania, de tekintve a jelenleg várható élettartamomat, ez nem egy nagy teljesítmény. Helyesebb lenne azt mondani: az az este örökre beégte magát az

[PC15] megjegyzést írt: Ez azt sugallja, hogy van kapcsolat a tünet megjelenése és aközött, hogy az ügygel kapcsolatos gyanú felmerült Frankben. Ha nem így van, akkor félrevezető ez a részlet.

Egy másik fontos adalék, amit ez a részlet elárul, hogy még tartott a nyomozás, amikor Frankben kétségek ébredtek.

[PC16] megjegyzést írt: Úgy tűnik, hogy ez olyasmi, amit a tünet megjelenése és a történet jelene közt eltelt időben derített ki, mivel előtte nem gyanakodott arra, hogy valami nincs rendben. Vagyis zajlott egy hivatalos nyomozás, aminek az anyagai az ügyészségnél vannak, és léteznek mellette plusz információk, amiknek csak Frank van a birtokában?

[PC17] megjegyzést írt: Minden jel szerint ő úgy gondolja, nem. A történetnek akkor magyarázatot kellene adnia arra is, miért nem lép semmit ezzel kapcsolatban.

[PC18] megjegyzést írt: Nem tudom, később hogy halad majd a történet (egyfajta flashback formájában tényleg belekerül-e bűntény maga), de a részletben még nem azt kezd mesélni, hanem a helyszínelést, és a nyomozás kezdetét.

[PC19] megjegyzést írt: Ez jó mondat.

emlékezetembe, mint egy billog, amitől nem szabadulhatok az idők végezetéig. Igen, így már kellően drámaian hangzik.

Az öbölben álltam, és azon merengtem, hogy a rendőrautók kék fénye és az a kikötőben ringatózó, kivilágított jacht sárgás derengése misztikus kontrasztba vonja a világot. Az autónak támaszkodva elszívtam a második cigimet, és hiányoltam egy kávét. Tudtam, hogy hosszú éjszakának nézek elébe, és nem voltam biztos benne, mikor lesz alkalmam újra rágyújtani. A hívás fél órával azelőtt érkezett, és a helyszínelők már javában dolgoztak. Amikor George visszaérkezett a mólóról, már tudtam, hogy baj van. Ja igen, azt hiszem, először be kellene mutatnom George-ot. George a társam. Egy negyvenéves családapa, csodás feleséggel és még csodásabb gyerekekkel. George-nak bejött az élet, leszámítva azt, hogy velem hozta össze a sors, és folyton gyilkosok után kellett koslatnia.

– Készen vagy? – kérdezte szemrehányóan. George mindig szemrehányó hangon beszélt, ha dohányoztam. Most mondhatod, hogy hallgathattamál volna rá, de elkéstél.

– Mi a helyzet odalent?

– Rengeteg a vér. August azt mondja, sima ügy, tompa tárggyal fejbe vágta egy fickót, az meg meghalt. Mindössze hatan vannak a hajón.

– Egy hulla, hat gyanúsított, tompa tárgy és rengeteg vér? És August szerint sima ügy? Az ilyen sima ügyekbe öszülök bele.

– Ne kárálj már, gyere, és nézd meg!

[PC20] megjegyzést írt: Ez jó kép. Viszont sokat hozzátenne a hangulathoz egy részletesebb leírás a környezetről, szagokkal, hangokkal stb. Azok után, hogy az előző bekezdésben azt állította, az az este beleégett az emlékezetébe.

[PC21] megjegyzést írt: Hasznos lehet említeni valami, a külsejét illető részletet, jellegzetességet, amit megjegyez vele kapcsolatban az olvasó (fizikai tulajdonság, öltözködésbeli sajátosság, vagy valamilyen szokás, mint a dohányzás Franknél).

[PC22] megjegyzést írt: Ez tulajdonképpen Frank nélkül is igaz lenne.

formázott: Behúzás: Első sor: 1,25 cm, Sorköz: Többszörös 2,5 s.

[PC23] megjegyzést írt: Ez jó apróság a társáról.

[PC24] megjegyzést írt: Pár bekezdéssel ezelőtt őt gyanúsítottól volt szó. Az egyik helyen elírás az adat, vagy szándékos az eltérés?

A jacht azt a ~~fajta~~ luxust testesítette meg, amelyet a magunkfajta, egyszerű halandók soha nem érhetnek el. George-dzsal ~~látunk megfordultunk~~ már jó pár olyan helyeket, amelyeket normális körülmények között soha nem láthattunk volna. ~~Amikor azonban már mi látjuk ezeket a helyszíneket, akkor~~ Olyankor azonban, amikor mi felbukkanunk, már egészen mást jelentenek, mint előtte. Szállodák elnöki lakosztályait, luxusautók belső tereit, magánrezidenciákat, amelyekben még a plafon is márványból készült. ~~Megjegyzem a vér vöröse a márvány fehér csillogó felületén igen különös kontrasztot mutat.~~ A jachton nem volt márvány, volt viszont lakkozott hajópadló. A hatalmas, tömör fa ebédlőasztal az aranyozott terítéssel és a felette lágyan himbálózó kristálycsillár nem illett a luxusra ügyet sem vető, kék zubbonyos helyszínelők fojtott köhögéssel tűzdelt duruzsolásához. Az ebédlőből ~~nyíló vezető,~~ kétszárnyú ajtó tárva-nyitva állt. Halk beszélgetés kísérte a rendőrségi fényképezőgépek szakadatlan ~~kattanását kattogását~~ és a vakuk újratöltésének sípoló hangját.

[PC25] megjegyzést írt: Frank itt már másodszorra emeli ki a vér és a fehér felület ellentétét. (Az első eset a felköhögött vér és a mosdó porcelánja volt.) Az a korábbi erősebb kép, elég azt meghagyni. (Esetleg úgy összekötve a rendőri tapasztalatokkal, hogy nem hitte, tethelyen kívül is lát majd ilyet.) Főleg, mert ezen a ponton, úgy tűnik, nincs jelentősége a dolognak, mivel nincs márvány a jachton.

[PC26] megjegyzést írt: Azért változtattam meg, meg a mondatban szerepel a nyitva szó is.

[PC27] megjegyzést írt: Jó, hogy egy nem vizuális inger van kiemelve a helyszín bemutatásánál.

Az olvasottok alapján, a történetnek, amelyből a fenti részlet származik, két meghatározó komponense a lélektani- és a krimiszál.

A főszereplő – és egyben a narrátor – Frank, a nyugalmazott gyilkossági nyomozó, aki nemrég szembesült vele, hogy gyógyíthatatlan betegségben szenved, és csupán hónapjai vannak hátra. Ezzel azonban igyekszik minél kevesebbet foglalkozni, vagy ha foglalkozik is vele, próbálja minél inkább elbagatellizálni, csípős-keserű humorral kezelni.

(Ebből következően a történetnek keretet adó naplóformátumot sem aszerint használja, amire a pszichológusa gondolt, mikor tanácsot adott neki; nem ő maga és a betegsége áll a

középpontban, hanem az évek óta húzódó Callahan-ügy. Érdekesség, hogy hiába naplóról van szó, Frank egyértelműen arra szánja a leírtakat, hogy mások majd elolvassák.)

A nyitányban ez a könnyed, mégis fekete humorral vegyített hangnem, az elbeszélés stílusa az, ami leginkább megragadhatja az olvasót. A két problémafelvetés szintén érdekes – végzetes betegség, ami egyúttal határidőt is szab Frank számára, illetve egy vélhetően félresiklott nyomozás –, viszont a lélektani rész még csupán a felszínt kapargatja, a krimi aspektus pedig épp csak megjelent.

Ezen a ponton a fő kérdés az, hosszabb távon miről szól az írás, mekkora teret és súlyt kap benne a jelen, Frank elhatalmasodó betegsége, illetve a múlt, a problémásnak mondott nyomozás. Valamint, hogy mennyire fonódik végül össze ez a kettő. Frank pusztán feltárja a gyanús elemeket és a visszasságokat, majd a naplója képzeletbeli olvasójára bízta mindennek a továbbgondolását, a konklúzió levonását, vagy netán újra aktívan részt vállal az ügy alakulásában mint tanú vagy akár saját szakállára ténykedő nyomozó (hiszen a szöveg szerint épp zajlik a fő gyanúsított pere).

Ha Frank betegsége a fő vonal, és a lélektani rész kapja inkább a fókuszot, akkor érdemes volna úgy alakítani a narráción, hogy az a jelenleginél közelebb hozza az olvasót a karakterhez. A folytatás ismerete híján nehéz megítélni, mennyire szándékos ez a távolságtartás; olyasmi-e, ami később, az események előrehaladtával, formálódik, miközben Frank egyre jobban megnyílik, és nemcsak a naplójával megszólított személy(ek)e)t engedi közelebb magához, hanem önmagával is őszintébb lesz – vagy végig ugyanez a hangvétel jellemzi majd az elbeszélésmódját.

Egyelőre, amit tudunk róla, amit láttunk és megismertünk belőle, az az a kép, amit a külvilág és az ismerősei, kollégái felé is mutat (egy kissé sztereotipikus rendőrfigura képe bontakozik ki belőle). Ezen a pár oldalon sok mindent elmond magáról, de keveset mutat meg. Pedig itt lehetőség úgy jobban megismerni, és közelebb kerülni hozzá, hogy nem szántsándékkal oszt meg magáról tudnivalókat.

Például, ha már úgyis épp most kezdte a naplóírást, akár felvázolhatná ennek a körülményeit (milyen az élette, milyen formátumban örökíti meg ezeket az emlékeket stb.), bemutathatná azoknak a cselekvéseknek a sorát (reggeli tennivalók, Macska ellátása), amiket követően ezen a bizonyos napon eljutott a gondolatai és az események lejegyzéséig.

Ha összességében a krimi volna hangsúlyosabb, akkor akár érdemes lenne fontolóra venni egy olyan megoldást is, hogy – a jelenetek sorrendjét átrendezve – előbb induljon el ez a szál, például a jachton való helyszíneléssel, és aztán ugorjon a történetmesélés a jelenbe, ahol a már súlyos beteg Frank továbbra sem tud szabadulni az ügytől, amit pedig elvileg megoldott. (Ha esetleg a krimi a lényeges elem, akkor a helyszínelésig vezető rész túlságosan hosszúvá nyúlik a jelen formájában.)

A krimi vonalat előtérbe helyező jeleneteknél érdemes jobban belemenni a leírásokba, a helyszínek és a személyek esetében is, mert egy-egy erőteljes kép (akár költői eszközök használatával) segít a kellő atmoszféra megteremtésében vagy a feszültség fokozásában, egy jellegzetes apróság vagy mozzanat pedig könnyebben megjegyezhetővé, emlékeztetéssé teszi a szereplőt.

Köszönöm, hogy olvashattam és szerkeszthettem ezt a részletet.

Az íráshoz sok sikert és ihletet kívánok!

Póczek Csilla